

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5320/2019
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Китановић Башић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Андраш Молнар, адвокат из ..., ради поништаја усменог тестаментa, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3493/19 од 04.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене ББ из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3493/19 од 04.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 152/2016 од 22.01.2019. године, тужбени захтев је усвојен, па је ставом првим изреке поништено усмено завештање пок. ВВ, бивше из ..., сачињено дана 20.03.2015. године, проглашено на рочишту дана 31.03.2016. године, у оставинском поступку пред Основним судом у Новом Саду О 2018/2015, што је тужена дужна признати и трпети, да се заоставштина оставиље пок. ВВ расправи по закону; ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 523.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3493/19 од 04.09.2019. године, одбијена је жалба тужене и пресуда Вишег суда у Новом Саду П 152/16 од 22.01.2019. године потврђена, а одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе која би могла представљати основ за уважавање ревизије тужене, нема.

Према утврђеном чињеничном стању сада пок. ВВ је била рођена тетка парничним странкама, а своје деце није имала. О туженој се бринула готово читавог живота, обзиром да се мајка тужене тешко разболела 1974. године, због чега јој је судском одлуком из 1975. године одузета пословна способност, а као старалац јој је постављена сада пок. ВВ, као и овде туженој тада малолетној ББ. ВВ је била у добрим односима са децом своје сестре и брата, овде парничарима. ВВ је поседовала $\frac{1}{4}$ куће у ... улици број ... у ... и за живота је располагала том својом имовином тако што ју је на равне делове поклонила тужиоцу и туженој. У здравственом картону пок. ВВ нема података да је икада испољавала психичке тегобе и никада није била психијатријски лечена, нити је код ње икада опсервиран психијатријски поремећај било ког реда. Фебруара 2015. године покојној ВВ је констатован карцином грлића материце. Након отпуштања са клинике ВВ је дошла у свој стан у коме је живела са туженом, а негу око ње водило је медицинско особље које је тужена ангажовала. До краја живота ВВ је била телесни болесник очуваног менталног здравља, способна за расуђивање и слободно изражавање своје воље. Дана 20.03.2015. године код сада пок. ВВ су се истовремено нашла три посетиоца ГГ, пријатељица и комшиница која ју је свакодневно посећивала, ДД, кога је покојна ВВ сама позвала да јој поправи декубитални душек и телевизор и ЂЂ, који је ВВ донео новац за аренду по њеном позиву. У присуству сва три сведока пок. ВВ је рекла да жели да знају да она сву своју покретну и непокретну имовину оставља ББ, овде туженој, као и да је ангажовала адвоката да припреми документацију, али да свакако хоће да и сведоци знају ако се њој деси нешто, да је то њена воља. Наредног дана покојној ВВ је позило, а тужена је известила комшиницу да је њена тетка у коми. Међутим, о наведеном нема података у здравственом картону, већ је евидентирано да је дана 24.03.2015. године сестричина пацијенткиње, овде тужена, дошла по упут за амбулантну терапију. Дана 25.03.2015. године од стране докторке ДЗ Нови Сад констатоване су дијагнозе хронична кијавица, запаљење носног дела ждрела и ждрела, а као последњи подаци о здравственом стању ВВ у здравственом картону за дан 26.03.2015. године евидентирана је дијагноза проширених вена ногу. ВВ преминула је у свом дому дана 26.03.2015. године. Након њене смрти покренут је оставински поступак у коме је тужена изјавила да је она законски и тестаментални наследник оставиле по усменом тестаменту изјављеном пред напред наведеним сведоцима у коме је сву своју имовину оставила туженој. Тужилац је као наследник по праву представљања иза свог оца упућен на парницу ради оспоравања усменог тестаментa оставиле.

На основу утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд и са правног становишта Врховног касационог суда, извео правни закључак да у конкретном случају у моменту када је оставила изрекла своју последњу вољу пред сведоцима није било изузетних прилика, због којих она није могла сачинити писмено завештање, неопходних

за пуноважност таквог усменог завештања, сходно члану 110. став 1. Закона о наслеђивању, као изузетне форме завештања.

Одредбом члана 110. став 1. Закона о наслеђивању прописано је да завешталац може последњу вољу усмено изрећи пред три истовремено присутна сведока, ако због изузетних прилика не може сачинити писмено завештање.

Правни стандард изузетних прилика значи и претпоставља ситуацију у којој завешталац није био у могућности да сачини писмено завештање, што у конкретној ситуацији није био случај, јер је утврђено да је сада пок. ВВ са болничког лечења отпуштена 27.02.2015. године, са дијагнозом терминалне болести које је захтевало свакодневну стручну негу и у таквом стању се налазила и 20.03.2015. године, када је позвала ДД са молбом да јој поправи душек и телевизор и ЋЋ са захтевом да јој донесе новац за аренду, што све говори у прилог способности сада пок. ВВ, да је била у могућности да сачини тестамент у одговарајућој форми.

Стога су неосновани ревизијски наводи да изузетне прилике подразумевају поред објективне и субјективну компоненту која се огледа у чињеници да је пок. ВВ била неука странка, те да је у исчекивању адвоката да јој сачини тестамент и преминула 26.03.2015. године.

Ово са разлога што се за пуноважност усменог завештања не може искључиво узети у обзир субјективно стање оставиоца већ исто мора бити цењено у контексту објективног догађаја. У конкретном случају нема усменог завештања, јер је судећи и према наводима тужбе, у питању усмено обећање да ће завешталац сачинити тестамент. Неиспуњење тог обећања из било ког разлога не чини га усменим завештањем и када је завешталац саопштио какав по садржини писмени тестамент обећава направити. Дакле, и по оцени Врховног касационог суда није било изузетних околности које би оправдавале састављање усменог завештања, јер је оставила преминула шест дана након што је присутним сведоцима саопштила да има намеру да своју имовину завешта овде туженој, па је за то време могла саставити и писани тестамент.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредаба члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Како се разлозима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је ревизију тужене одбио као неосновану, па је применом члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић